

NAJBOLJŠE MED NAMI

Zjutraj zaidem v lokal, kjer redko pijem prvo kavo. Točajka s svojim fantom obdeluje očitne anekdote zadnjih dni. Kaj je kdo rekel, česa ni, kaj je kdo povedal narobe, kateri avto je najboljši in še malo o horoskopu. Vase vržem zvarek in grem v dež. Ne zmorem obstati v tem duševnem šundru nepomembnih debilizmov.

Na avtobus pride mati s tremi mulci v razponu okoli deset let starosti. Vsak ima svoj telefon in že na poti po prehodu nabijajo glasne igrice. Nevrotično piskanje zbiranja točk ne pojenja. Mati z visokim glasom vsako minuto navrže kakšno obupano navodilo, kako bi bilo dobro ne imeti nog na stolu, stišati nabijanje nadležnih midijev ali že kaj. Nihče je ne upošteva, vmes zgolj izsiljujejo, koliko telefona bodo imeli na voljo, ko pridejo domov.

Tri starostne sodobnice vrtijo zgodbice o tem, kdo je zbolel, kdo je umrl in koga bo ravnokar pobralo. Potem še nekaj neskončnih vrtečih fraz o neznosnih službah, groznih otrocih in nesposobnih soprogih.

Zadnje časa težko prenašam družbo ljudi. Pogosto se mi zdijo preprosto površinski in da, celo neumni. Seveda je to prevzetna izjava, vendar mi ni pomoči. Vsaj ne na bližnjem horizontu. Misleči človek, homo sapiens, se je po mojem opažanju v veliki meri zavestno odpovedal razmišljanju. V lobanji nam tiči živ aparat, ki je zmožen debatiranja o filozofiji, kvantni mehaniki, umetnosti Van Gogha, epigenetiki, odkrivanju vesolja, romanah Kurta Vonneguta, čudesih narave ... Zmožni smo odkrivati to večno kipenje v naših prsih, ko nas preplavljajo pomladni zanos, jutranje tesnobe, srčne ljubezni, grenki obupi, iskrive jeze in še in še. Vse to čutimo v drobcu časa, vse zgolj v teh naših

telesih, vendar se temu odpovedujemo v zameno za pritlehno opravljanje in vsakodnevno izgubo časa za kupovanje in hitro zabavo. Cinglajo telefoni in botoksa polna pojava mi preko ekrana prodaja srečo v obliki ergonomске blazine, na kateri se bo moja rit počutila izborna in bo trtica lahko zadihala.

Kam je šlo najboljše med nami? Je depresija edina izbira razmišljujočega človeka, ki z očmi polnimi groze strmi v ta prepad razkroja človeške civilizacije? Je odločitev za pasivnost edina možna izbira v svetu privzdignjenih in nasilno aktivnih gurujev sreče? Nimam odgovorov na ta večna vprašanja duše, zgolj celo serijo teh čudnih vprašanj. In zdaj jih delim z vami iz golega egoizma. Da teža v prsih preide v neznosno težo v prstih, ko je tako naporno pritiskati črke in ostaja upanje, da bo bo vsa ta obteženost prešla nekam drugam, ponehala. Ali bo res? Mi je zdaj lažje, ko z vami delim zmedene občutke? In končam še en stavek z vprašajem. Ne vem. Mogoče. Za kanec.

V družbi Kundere in Plutarha čakam, da mine še en dan. Prvi išče ravnotežje med neznosno težo in lahkostjo, da ga razumem. Drugi niza stavke o etičnem politiku, vzvišenem poslanstvu etičnega človeka. Strah me je pogledati ven, ker vsega tega ne vidim v realnem svetu mojega časa in prostora. Ne, lažem! Seveda vidim. Vidim in čutim pri članih mojega plemena, tistih redkih, ki se počutijo podobno. Včasih skupaj robantimo nad neumnostjo in primitivizmom ljudi in pogosto se nekako utapljamo v morju obupa. Ta trenutek sem pritisnil na gumb domačega kibernetičnega mlinčka in zaslišal se je nebeški glas Tine ob podlagi Tabujev in odpeljali so me nekam daleč stran, da ne bom zmogel več pisati. Nekoč nekje spet.